

UCHWAŁA NR
RADY GMINY NIEPORĘT

z dnia 2022 r.

w sprawie stawek podatku od nieruchomości

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.) w związku z art. 5 ust. 1 i 4, art. 20b, art. 20c ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1452, 1512) oraz rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, L 215 z 7.7.2020 r.) oraz w związku z pkt 1 i 2 Obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 28 lipca 2022 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych na rok 2023 (M. P. poz. 731) Rada Gminy Nieporęt, uchwała co następuje:

§ 1. 1. Określa się następujące stawki podatku od nieruchomości obowiązujące na terenie Gminy Nieporęt:

1) od gruntów:

- a) związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków – **1,06 zł** od 1 m² powierzchni,
- b) pod wodami powierzchniowymi stojącymi lub wodami powierzchniowymi płynącymi jezior i zbiorników sztucznych – **5,65 zł** od 1 ha powierzchni,
- c) pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego – **0,45 zł** od 1 m² powierzchni,
- d) niezabudowanych objętych obszarem rewitalizacji, o którym mowa w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2021 r. poz. 485), i położonych na terenach, dla których miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową, usługową albo zabudowę o przeznaczeniu mieszanym obejmującym wyłącznie te rodzaje zabudowy, jeżeli od dnia wejścia w życie tego planu w odniesieniu do tych gruntów upłynął okres 4 lat, a w tym czasie nie zakończono budowy zgodnie z przepisami prawa budowlanego – **3,72 zł** od 1 m² powierzchni;

2) od budynków lub ich części:

- a) mieszkalnych – **0,89 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej,
- b) związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej – **26,08 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej, z wyjątkiem budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, w zakresie żłobków i klubów dziecięcych nie objętych zwolnieniem ustawowym, dla których określa się stawkę podatku w wysokości – **13,04 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej,
- c) zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym – **12,52 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej,
- d) związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń – **5,87 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej,
- e) pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego – **8,81 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej, z wyjątkiem budynków gospodarczych, nie objętych zwolnieniem ustawowym, w postaci szklarni i stodoł nie zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, dla których określa się stawkę podatku w wysokości – **0,64 zł** od 1 m² powierzchni użytkowej;

3) od budowli – **2%** ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3-7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1452, 1512), zwaną dalej: „stawką podstawową”, z wyjątkiem budowli związanych z prowadzeniem działalności w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu

w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 r. poz. 2028, z 2022 r. poz. 1549), dla których określa się stawkę podatku w wysokości – **1 %** ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3-7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2022 poz. 1452, 1512), zwaną dalej „stawką preferencyjną”.

2. Różnica pomiędzy stawką podstawową, a stawką preferencyjną, o których mowa w §1 ust. 1 pkt 3 niniejszej uchwały stanowi pomoc de minimis, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, L 215 z 7.7.2020 r.). Stawka preferencyjna w odniesieniu do podatników prowadzących działalność gospodarczą, niezależnie od formy prawnej oraz sposobu finansowania stanowi pomoc de minimis udzielaną w zakresie i na zasadach wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis.

3. Korzystanie z pomocy, o której mowa w ust. 2, wymaga spełnienia warunków wynikających z rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, L 215 z 07.07.2020 r.) oraz z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743, z 2022 r. poz. 807).

4. Podmiot ubiegający się o pomoc de minimis, o której mowa w ust. 2, zobowiązany jest do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy:

- a) wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis oraz pomocy de minimis w rolnictwie lub w rybołówstwie, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości tej pomocy otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nietrzymaniu takiej pomocy w tym okresie oraz
- b) informacji określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz. U. z 2010 r. Nr 53, poz. 311, z 2013 r. poz. 276, z 2014 r. poz. 1543) na Formularzu informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, stanowiącym załącznik nr 1 do tego rozporządzenia.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Nieporęt.

§ 3. Traci moc uchwała nr XLVIII/118/2021 Rady Gminy Nieporęt z dnia 25 listopada 2021 r. w sprawie stawek podatku od nieruchomości (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 11291).

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 r. po uprzednim ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Uzasadnienie

do projektu uchwały w sprawie stawek podatku od nieruchomości

Zgodnie z art.18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.) do właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1452 z późn. zm.) obliguje Radę Gminy do podejmowania uchwał w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości, które nie mogą jednak przekroczyć rocznie stawek maksymalnych dla poszczególnych rodzajów nieruchomości (gruntów, budynków, budowli) zawartych w art. 5 ust. 1 pkt 1-3 powołanej wyżej ustawy. Stawki podatku od nieruchomości zaproponowane w niniejszym projekcie uchwały zostały ustalone zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 28 lipca 2022 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych na rok 2023 (M. P. poz. 731).

Na podstawie art. 20 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, górne granice stawek kwotowych określone w art. 5 ust. 1 obowiązujące w danym roku podatkowym, ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, górne granice stawek kwotowych na każdy rok podatkowy z uwzględnieniem wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych zaokrąglając je w górę do pełnych groszy.

Wskaźnik cen, o którym mowa w art. 20 ust. 1, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie 20 dni po upływie pierwszego półrocza.

Zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w dnia 15 lipca 2022 r. opublikowanym w Monitorze Polskim z dnia 18 lipca 2022 r. poz. 696, wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w I półroczu 2022 r. w stosunku do I półrocza 2021 r. wyniósł 111,8 (wzrost cen o 11,8%).

Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, górne granice stawek kwotowych podatku od nieruchomości. Na rok 2023 stawki podatku od nieruchomości zostały ogłoszone obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 28 lipca 2022 r. (M. P. poz. 731).

Na podstawie art. 5 ust. 2 i 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy może także różnicować wysokość stawek podatku od nieruchomości dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania. Przy określaniu wysokości stawek w przypadku podatku od nieruchomości rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności lokalizację, rodzaj prowadzonej działalności, rodzaj zabudowy, przeznaczenie i sposób wykorzystania gruntu.

Zgodnie z art. 20b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 2-4, (...) jeżeli uchwała rady gminy przewiduje udzielenie pomocy publicznej, uchwała ta powinna być podjęta z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.

Zgodnie z art. 20c ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 2-4, (...) jeżeli uchwała rady gminy przewiduje udzielanie pomocy publicznej, pomoc ta jest udzielana jako pomoc de minimis.

Z punktu widzenia zabezpieczenia dochodów Gminy celowe jest i zasadne określenie następującej wysokości stawek na 2023 rok:

1) 1,06 zł od 1m² powierzchni dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,12 zł,

2) 5,65 zł od 1ha powierzchni dla gruntów pod wodami powierzchniowymi stojącymi lub wodami powierzchniowymi płynącymi jezior i zbiorników sztucznych, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,60 zł,

3) 0,45 zł od 1m² powierzchni dla gruntów pozostałych, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,05 zł,

4) 3,72 zł od 1 m² powierzchni dla gruntów niezabudowanych objętych obszarem rewitalizacji, o którym mowa w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 r. o 0,40 zł,

5) 0,89 zł od 1m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,10 zł,

6) 26,08 zł od 1m² powierzchni użytkowej budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 2,77 zł,

7) 12,52 zł od 1m² powierzchni użytkowej budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 1,33 zł,

8) 5,87 zł od 1m² powierzchni użytkowej budynków związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń, tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,62 zł,

9) 8,81 zł od 1m² powierzchni użytkowej pozostałych budynków, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego tj. wzrost stawki w stosunku do obowiązującej na 2022 rok o 0,93 zł,

10) 2% od wartości budowli, tj. pozostawienie w takiej samej wysokości jak obowiązującej na 2022 r.

Preferencyjne stawki tj. obniżone w stosunku do górnych granic określonych przez Ministra Finansów zastosowano przy ustalaniu wysokości następujących stawek:

1) od gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków (91,38% stawki M.F.),

2) od gruntów pod wodami powierzchniowymi stojącymi lub wodami powierzchniowymi płynącymi jezior i zbiorników sztucznych (97,58% stawki M.F.),

3) od gruntów pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego (73,77 % stawki M.F.),

4) niezabudowanych objętych obszarem rewitalizacji, o którym mowa w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2021 r. poz. 2028), i położonych na terenach, dla których miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową, usługową albo zabudowę o przeznaczeniu mieszanym obejmującym wyłącznie te rodzaje zabudowy, jeżeli od dnia wejścia w życie tego planu w odniesieniu do tych gruntów upłynął okres 4 lat, a w tym czasie nie zakończono budowy zgodnie z przepisami prawa budowlanego (97,64% stawki M. F.)

5) od budynków mieszkalnych (89,00 % stawki M.F.)

6) od budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej (90,62% stawki M.F.),

7) od budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym (92,95% stawki M.F.),

8) od budynków pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez org. pożytku publicznego (90,73% stawki M.F.).

Proponowane wartości stawek to jedynie urealnienie o wskaźnik wzrostu stawek maksymalnych na przyszły rok, o wskaźnik inflacji w I półroczu 2022 r. w stosunku do I półroczu 2021 r. czyli o 11,8%.

Proponowane – obniżone w stosunku do ustalonych przez Ministra Finansów stawki - powodują obniżenie dochodów Gminy z tytułu podatku od nieruchomości o kwotę w wysokości ok. **2 153 000,00 zł.**

Projekt przewiduje utrzymanie istniejącej od 2018 r. na terenie gminy zróżnicowanej stawki podatkowej, dotyczącej „budynków pozostałych” w postaci stodół posadowionych na użytkach rolnych niestanowiących gospodarstw rolnych oraz szklarni niezajętych na prowadzenie działań specjalnych produkcji rolnej oraz

różnicowanie stawki podatkowej od budowli, tj. wprowadzony od 2016 r. wyjątek/ stawkę preferencyjną – dla budowli związanych z prowadzeniem działalności w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 r. poz. 2028 z późn. zm.)

Projekt przewiduje również utrzymanie wprowadzonej w latach ubiegłych preferencyjnej stawki podatkowej od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, w zakresie prowadzenia żłobków i klubów dziecięcych wpisanych do rejestru żłobków i klubów dziecięcych zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2022 r. poz. 1324 z późn. zm.) dla wszystkich nieruchomości, w których prowadzona jest działalność w zakresie prowadzenia żłobków i klubów dziecięcych, a które nie mieszczą się w ramach zwolnienia ustawowego.

W Unii Europejskiej (UE) zasadniczo obowiązuje zakaz udzielania pomocy publicznej. Unia Europejska stoi bowiem na stanowisku, że każda forma selektywnego wsparcia, udzielanego z zasobów państwowych podmiotom zaangażowanym w działalność gospodarczą, mającą wpływ na wewnętrzny rynek UE, stawia ich w pozycji uprzywilejowanej względem tych, którzy pomocy nie otrzymali. Takie selektywne wsparcie powoduje, że zakłócona zostaje swobodna konkurencja. Z pomocą publiczną będziemy mieli do czynienia, o ile wsparcie:

- 1) dotyczy przedsiębiorstwa (przedsiębiorcy) w rozumieniu unijnego prawa konkurencji,
- 2) udzielane jest przez państwo lub pochodzi ze środków państwowych,
- 3) udzielane jest na warunkach korzystniejszych niż oferowane na rynku,
- 4) ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa albo produkcję określonych towarów),
- 5) grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

Należy zauważyć, że pojęcie przedsiębiorstwa jest szeroko rozumiane i obejmuje swym zakresem wszystkie kategorie podmiotów zaangażowanych w działalność gospodarczą, niezależnie od formy prawnej tych podmiotów i źródeł ich finansowania.

Pomoc de minimis stanowi szczególną kategorię wsparcia udzielanego przez państwo, gdyż uznaje się, że ze względu na swą małą wartość nie powoduje ona zakłócenia konkurencji w wymiarze unijnym.

W związku z powyższym, nie stanowi ona de facto pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a w konsekwencji nie podlega obowiązkowi notyfikacji Komisji Europejskiej. Zasady udzielania pomocy de minimis określa Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, L 215 z 7.7.2020).

Łączna wartość pomocy de minimis dla jednego beneficjenta nie może przekroczyć równowartości 200 tys. euro brutto w okresie 3 lat podatkowych, a w przypadku podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w sektorze transportu drogowego towarów – 100 tys. euro. Dokonując oceny wniosku przedsiębiorcy, bierze się pod uwagę bieżący rok kalendarzowy oraz dwa poprzednie lata. Nie ma znaczenia forma pomocy, źródło jej pochodzenia ani cel, na jaki została wykorzystana - do ogólnej puli wliczane są wszystkie środki uzyskane przez danego przedsiębiorcę jako pomoc de minimis w badanym okresie.

Żłobki i kluby dziecięce

Jednak stosownie do Stanowiska wspólnego Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Ministerstwa Finansów w sprawie stosowania przepisów o pomocy publicznej w zakresie podatków i opłat lokalnych, podatku rolnego i leśnego w 2005 r., różnicowanie stawek podatkowych na podstawie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, nie stanowi pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, pod warunkiem, że takie rozwiązania mają charakter systemowy tj. stanowią one integralny element lokalnego systemu opodatkowania, a ich celem nie jest udzielanie pomocy konkretnym przedsiębiorcom, czy też wspieranie konkretnych rodzajów działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2022 r., poz. 1324 z późn. zm.) prowadzenie żłobka lub klubu dziecięcego jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru żłobków i klubów dziecięcych. Jest

więc to działalność gospodarcza, a w związku z tym nieruchomości będące w posiadaniu podmiotu ją prowadzącego (nie musi to być przedsiębiorca) należy opodatkować jako „związane z prowadzeniem działalności gospodarczej” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Po analizie stanowiska Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w odniesieniu do ustalenia niższej stawki podatku od nieruchomości w stosunku do budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia żłobków i klubów dziecięcych, o których mowa w przepisie w § 1 ust. 1 pkt 2 lit. b) projektu uchwały, uznano za zasadne przyjęcie, że konstrukcja polskiego systemu opieki nad dziećmi do lat 3 oparta na przepisach ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2022 r., poz. 1324 z późn.zm.) w praktyce wyklucza transgraniczny charakter tej działalności (ma on zasięg stricte lokalny), brak jest bowiem zainteresowania ze strony obywateli zamieszkujących w innych państwach członkowskich do korzystania z opieki nad swoimi dziećmi w placówkach zlokalizowanych w Polsce.

Jak słusznie wskazał UOKiK - „w tym kontekście należy zwrócić uwagę na decyzję Wysokiej Władzy EFTA w sprawie publicznego finansowania gminnych instytucji opieki nad dziećmi w Norwegii. Odnosząc się do przesłanki zakłócenia konkurencji oraz wpływu na wymianę handlową Wysoka Władza zwróciła uwagę, że gmina jest zobowiązana do zapewnienia opieki przedszkolnej nad dziećmi tylko dla jej mieszkańców i pokrywa jedynie koszty funkcjonowania ośrodków opieki w gminie. Z drugiej strony stwierdzono, że w Norwegii nie ma podmiotów zagranicznych oferujących tego rodzaju świadczenia. Władza uznała także za mało prawdopodobne zainteresowanie zagranicznych podmiotów świadczeniem ww. opieki w Norwegii, ze względu na ograniczenie maksymalnych stawek wpłat rodziców oraz ograniczenie zobowiązań gmin do pokrycia ze środków publicznych tylko poniesionych kosztów funkcjonowania niepublicznych ośrodków opieki nad dzieckiem, w wysokości nieprzekraczającej kosztów ponoszonych przez podobne ośrodki nad dziećmi, których właścicielem jest gmina. W związku z powyższym, Władza uznała, iż przedmiotowe wsparcie nie dotyczy działalności gospodarczej (publiczne placówki opieki przedszkolnej nie są przedsiębiorstwami) i nie wpłynie na wymianę handlową, a tym samym nie stanowi pomocy publicznej.

W związku z powyższym, w tym podzielając ocenę UOKiK uznano, że ustalenie przez Gminę Nieporęt niższej stawki podatku od nieruchomości w stosunku do budynków zajętych na prowadzenie żłobków i klubów dziecięcych nie grozi zakłóceniem konkurencji oraz nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi i tym samym nie stanowi pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust.1 TFUE”.

Zbiorowe zaopatrzenie w wodę

Zgodnie z art. 2 pkt 21 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 r. poz. 2028 z późn. zm.) - przez zbiorowe zaopatrzenie w wodę, rozumie się działalność polegającą na ujmowaniu, uzdatnianiu i dostarczaniu wody, prowadzoną przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Zgodnie z art. 2 pkt 16 w/w ustawy budowlane - urządzenia wodociągowe - to ujęcia wód powierzchniowych i podziemnych, studnie publiczne, urządzenia służące do magazynowania i uzdatniania wód, sieci wodociągowe, urządzenia regulujące ciśnienie wody.

Działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę prowadzą przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, którymi zgodnie z art. 2 pkt 4 wyżej powołanej ustawy są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli prowadzą działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, oraz gminne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące tego rodzaju działalność.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.) – sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę (...) należą do zadań własnych gminy. Potwierdzeniem nałożenia na gminę obowiązków w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę jest art. 3 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który stanowi, że zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Wyżej wymienione zadanie gmina Nieporęt realizuje za pośrednictwem gminnej sieci wodociągowej eksploatowanej przez działający w formie zakładu budżetowego - Gminny Zakład Komunalny w Nieporęciu, zwany dalej GZK. Mieszkańcy nie korzystający z gminnej sieci wodociągowej zaopatrują się w wodę z ujęć własnych.

Działalność w zakresie dostarczania wody polega na oferowaniu na rynku usług i stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu prawa unijnego, i co do zasady działalność ta ma charakter monopolu naturalnego. Pojęcie „monopol naturalny” nie jest zdefiniowane ani w prawie Unii Europejskiej ani w prawie polskim. Z tego powodu należy odwołać się do określenia ekonomicznego. Monopol naturalny polega na tym, że

źródłem wyłączności na działalność danego podmiotu w danym zakresie są warunki prowadzenia racjonalnej działalności gospodarczej, sprawiające, że jest ona wyłącznością jednego podmiotu (przedsiębiorcy), gdyż działalność innego podmiotu gospodarczego na tzw. rynku relewantnym jest wyłączona w świetle przyjętych kryteriów wyznaczających racjonalność działalności gospodarczej.

Zgodnie z definicją zawartą w Słowniku Języka Polskiego monopolista naturalny to przedsiębiorstwo lub grupa przedsiębiorstw decydująca o produkcji i cenie jakiegoś towaru lub usługi i przez to mająca wpływ na to, czy jest ona dostępna dla kupujących. Podobnie zdefiniowany został monopol naturalny przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który określa tym pojęciem sytuację, w której ze względów ekonomicznych tylko jeden przedsiębiorca może wytwarzać dane dobro (towar) efektywniej niż kilku konkurencyjnych przedsiębiorców; występuje on najczęściej w postaci monopolu sieciowego związanego z istnieniem określonej infrastruktury technicznej; przykłady: dostawa energii elektrycznej, wody, gazu ziemnego, czy transport kolejowy .

Sieć wodno-kanalizacyjna to infrastruktura, której budowa i utrzymanie jest wysoce kapitałochłonne. Działalność w zakresie obsługi i zarządzania taką infrastrukturą ma charakter „monopolu naturalnego”. Oznacza to, że warunki i specyfika działalności gospodarczej sprawiają, że na określonym terenie może być ona prowadzona wyłącznie przez jeden podmiot, ponieważ ewentualne funkcjonowanie innego podmiotu jest z punktu widzenia racjonalności gospodarczej wyłączone i technicznie niemożliwe. Można więc stwierdzić, iż w zakresie tej działalności nie istnieje konkurencja. Ponadto, co do zasady, infrastruktura ta użytkowana jest przez przedsiębiorcę, nad którego działalnością pełną kontrolę sprawuje gmina. Jeżeli zatem dany podmiot prowadzi wyłącznie działalność na rynku lokalnym, można stwierdzić, iż wspieranie działań w zakresie omówionej działalności nie zakłóca lub nie grozi zakłóceniem konkurencji, tym bardziej wsparcie to nie będzie mieć wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

W ramach swoich zadań statutowych GZK oprócz usług w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę – administruje zasobem mieszkaniowym gminy Nieporęt oraz utrzymuje porządek na terenach gminnych. Działalność w powyższym zakresie inaczej niż działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę – ma charakter konkurencyjny. W przypadku GZK wykluczyć można subsydiowanie krzyżowe pomiędzy prowadzonymi działalnościami. Działalność GZK oparta jest na rocznym planie finansowym, który to plan uwzględnia odrębną ewidencję każdego rodzaju działalności.

We wspomnianym planie finansowym każdy rodzaj działalności jest wyraźnie oddzielony pod względem finansowym (koszty i przychody). Przypisane koszty i przychody do poszczególnych rodzajów działalności uniemożliwiają subsydiowanie skrośne tj. pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej działalności przychodem z innego rodzaju działalności, co oznacza, że nie występuje krzyżowe dotowanie działalności.

Niezależnie od powyższego, na terenie gminy Nieporęt zlokalizowana jest ponadto sieć wodociągowa – przesyłowa, stanowiąca własność Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m. st. Warszawie Spółka Akcyjna, zwana dalej „MPWiK”, które to przedsiębiorstwo na bazie wskazanej wyżej sieci, prowadzi usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę poza terenem gminy Nieporęt oraz zgodnie ze Statutem tej Spółki usługi dodatkowe - sprzedaż piasku, usługi transportowe, dostawę wody beczkowoziem. W przypadku MPWiK - spółka akcyjna/ przedsiębiorstwo prowadzące dodatkowe usługi - nie można wykluczyć subsydiowania krzyżowego pomiędzy prowadzonymi działalnościami.

Z uwagi na powyższe przyjęto, że pomimo iż działalność (usługi) w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę, prowadzoną przez GZK w Nieporęcie można by było uznać za działalność w warunkach monopolu naturalnego, co do której stawka preferencyjna nie stanowiłaby pomocy publicznej, to z uwagi na istnienie na terenie Gminy Nieporęt sieci wodociągowej - przesyłowej, eksploatowanej przez Spółkę MPWiK w Warszawie i wskazane wyżej uwarunkowania związane z działalnością tej Spółki – należy uznać, że zastosowanie stawki preferencyjnej będzie miało w tym przypadku wpływ na konkurencyjność na rynku ponadlokalnym, a tym samym będzie stanowiło pomoc publiczną (de minimis).

Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.) na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 wyżej powołanej ustawy akty prawa miejscowego ustanawia rada gminy w formie uchwały.

W związku z okolicznością, iż różnicowanie stawek podatku od nieruchomości zawarte w projekcie uchwały ze względu na wprowadzenie preferencyjnej stawki dla budowli związanych z prowadzeniem działalności w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020, poz. 2028 z późn. zm.) zostało uznane za pomoc de minimis, projekt uchwały w powyższym zakresie opracowano w oparciu o przepisy rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, L 215 z 7.7.2020).

Zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743 z późn. zm.) projekt programu pomocowego przewidujący udzielanie pomocy de minimis podlega zgłoszeniu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który w terminie 14 dni może przedstawić zastrzeżenia dotyczące przejrzystości zasad udzielania pomocy.

Projekt uchwały w sprawie stawek podatku od nieruchomości został przedstawiony do zaopiniowania zgodnie z ww. przepisami.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie zgłosił zastrzeżeń w sprawie projektu uchwały Rady Gminy Nieporęt z dnia 16 września 2022 r. dot. stawek podatku od nieruchomości.